

živé SLOVA

4
1971

Správne rozdeľovanie Božieho slova	1
Hlinená nádoba	3
Muž bolestí	4
Písmákum	6
Dva jdeme spolu (báseň)	10
Kresťan a rodina	12
Aký by mal byť ON – ONA	16
Po stopách ap. Pavla	18
Môj štastný deň	22
Križovka	

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KRESŤANSKÝCH SBORÚ V ČESKOSLOVENSKU

Vydávají Kresťanské sboru v ČSSR v Ústrednom cirkevním nakladateľstve v Praze. — Řídí odptvědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na rok 15. — Kčs. jednotlivá čísla po 5. — Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskarna Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 28 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

SPRÁVNE ROZDEL'OVANIE BOŽIEHO SLOVA

„Usiluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý kroji slovo pravdy, ako sa patrí.“
2Tm 2:15

Vdruhom tohoročnom čísle nášho časopisu v článku „Písmákum“ brat Dr. J. Zeman pri výklade slova SENAA piše: „Jméno Senaa nám ukazuje... na jasné rozdeľování Písma, ktoré je charakteristické pro bratrské hnutí.“ Čo znamená „jasné rozdeľovanie Písma“? Výzva k nemu je v našom úvodnom verši. Slovesom „kroji“ je preložené grécke sloveso ORTHOTOMEIN, ktoré sa ešte inak dá vyložiť ako „správne rozdeľovať“, „viest priamym smerom“. Brat Dr. J. Zeman sa o tomto slove zmienil, že sa používa v reči lekárov a znamená tam „previesť presný chirurgický rez“ pri nejakej operácii. Takýmto spôsobom treba i presne, pedantne rozdeľovať Božie Slovo.

Prečo treba Slovo Božie rozdeľovať? Či azda ono nie je jednotné a celé pre nás? Pamäťajme, že CELÉ PÍSMO JE PRE CIRKEV, ALE NIE CELÉ JE O CIRKVI. Sú v nám časti výhradne sa vzťahujúce na národ izraelský a tiež rôzne jeho časti sa vzťahujú na rôzne doby. Často treba preložiť deliacu rovinu priamo stredom niektoho veršika, kde je sice niečo napísané pohromade, ale jeho výklad sa vzťahuje na rôzne doby, časove vzdialenosť na stovky rokov.

Najlepším „chirurgom“ Písma je nás veľký Učiteľ – Pán Ježiš. On dôverne Písma poznal a majstrovsky ho rozdeľoval. Povšimnime si niekoľko prípadov.

Pán Ježiš vo svojom preslove v Nazarete (L 4:16-21) preložil deliacu rovinu veršikom z Iz 61:2. Prečo odložil knihu prv, ako by bol čítal o „dni pomsty nášho Boha“? Preto, lebo medzi „rokom milosti Hospodinovej“ a „dňom pomsty nášho Boha“ je časový odstup, trvajúci dodnes už takmer dve tisícročia. A Pán Ježiš, keď bol v Nazarete a vôbec v čase svojho prvého príchodu, prišiel vyhlásiť iba to prvé, vyhlásiť milosť. Vo svojom druhom prichode príde vyhlásiť pomstu, ale o tom Nazaretčanom nehovoril. Keby bol čítal ďalej, ako čo číta, nebol by mohol povedať: „Dnes sa naplnilo toto písma vo vašich usiaciach.“ Vidíme tu majstrovské rozdelenie, krájanie slova pravdy, kedy je prevedený rez stredom jedného veršika.

Ján Krstiteľ o Pánovi Ježišovi prorokoval: „Ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom“ (Mt 3:11). A Pán Ježiš hovorí učeníkom pri svojej rozlúčke s nimi: „Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom už o nie mnoho dní“ (Sk 1:5). Tu navázuje priamo na výpoved Jánovu, ale prevádzka aj rozdelenie – ukrojenie. Nezaslubuje učeníkom krst „ohňom“. Je to náhoda? V Božom Slove niet náhoda – i mlčanie Písma má svoj veľký dôvod, s ktorým počíta i Pavol apoštol pri výklade o krážstve Pána Ježiša podľa poriadku Melchisedechovho. Z mlčania Písma o rodičoch Melchisedecha má v nám predobraz na večného Pána Ježiša (Žd 7:3, 24-25). Nie je to náhoda, že Pán mlčí o krste ohňom, lebo ten nemal prísť na učeníkov a už vôbec nie „o nie mnoho dní“. Výklad pojmu „krst ohňom“ je správne vysvetlený v druhom tohoročnom čísle nášho časopisu v rubrike „Nad otázkami našich čtenárov“ v odpovedi prvej (E. K.). Druhá odpoveď je iba „symbolickou aplikáciou“, nie je výkladom pojmu „krst ohňom“ (správnejšie „krst v ohni“). Pamäťajme, že KAŽDÁ MYŠLIENKA PÍSMA MÁ JEDINÝ VÝKLAD, ALE MÔŽE MAŤ VIAC APLIKÁCIÍ. Potrebujeme mať schopnosť správne krojiť Božie Slovo a nikdy nesmieme podávať aplikáciu ako výklad.

I Pavol apoštol rozdeľoval slovo pravdy. Pán sa takto vyjadril o vzkriesení mŕtvych: „A vyjdú tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu“ (J 5:29). Pavol to dodatočne rozdeľuje: „V Kristovi všetci budú oživeni. Ale jeden každý vo svojom vlastnom poriadku: prvotina Kristus, potom tí, ktorí sú Kristovi, za jeho príchodu, potom koniec, keď oddá kráľovstvo Bohu a Otcovi, keď zruší každé kniežatstvo a každú vrchnosť a moc“ (1K 15:22-24). Časový rozdiel vzkriesenia veriacich (ktorí sú Kristovi) a neveriacich (koniec) je vyšे tisíc rokov,

medzi týmto dvoma vzkrieseniami sa uskutoční Pánovo tisícročné kráľovstvo. Niet jediného všeobecného vzkriesenia, ako myšlia i učia mnohí ľudsky vzdelaní teológovia, ktorí nie sú dokázanými Božimi robotníkmi a nekroja správne slovo pravdy.

Pavlovo pobádanie Timotea má veľký význam a dosah i pre nás. Chceme byť dokázanými Božimi robotníkmi? Chceme sa vyvarovať hanby? Učme, usilujme sa i my správne krojiť, rozdeľovať Božie Slovo. Svätý Duch nám chce byť k tomu ná pomocným učiteľom. Moji mladí spolubratia, nech vám veľmi na tomto záleži. Využívajte starších bratov, využívajte dobré a zatiaľ neprekonané časopisy „Ze slov pravdy a lásky“ a inú duchovnú zdravú literatúru a najmä čítajte Božie Slovo s modlitbou. Učiteľ zapôsobí. Nebude potom ťažkostí pri pochopení napr. 24. kap. Matúša, že v nej nie je reč o cirkev a keď je napísaná pre cirkev a možno ju s úžitkom aplikovať i pre nás.

NEZBYL ČAS PRO SATANA

Pri príležitosti mezinárodní kresťanské studentské konference v Lausanne ve Švýcarsku, vyprávěl sekretář jisté americké studentské organizace příběh mladého studenta theologie, ktorý dostal ako písemnou práci z oblasti dogmatiky téma: „Všemohoucí Bůh a dábel“.

Bylo mu jasné, jak má tento protiklad popsat. Pojednání rozdělil na tři části:

1. Všemohoucí Bůh
2. Existence a charakter satana
3. Poměr mezi všemohoucím Bohem a satanem, tj. problém vzniku a připuštění zla, jeho přemožení Bohem a vítězství království světla nad královstvím tmy.

Srdce věřícího mladého muže bylo plné svého Spasitele, a proto psal a psal o všemohoucnosti Boží, Jeho velikosti, lásce, moudrosti, pravdomluvnosti, dobrotě a dlouhoshovívavosti. Stále nemohl být u konce, když psal o slávě Boha Otce. Najednou zazněl zvonek ohlašující, že čas k práci skončil a student zatím nestačil napsat ani jediné slovo o satanu, jeho říši a ostatních otázkách, které se toho týkají.

Tento mladík byl však praktickým kresťanem, ktorý si věděl rady. Svou čtyřhodinovou práci ukončil takto:

No time for the devil
Keinen Zeit für den Teufel
Žádný čas pro satana.

Do konce schází: 30 sekund: „Nedávejte místa dáblu.“

25 sekund: „Obraťte se k němu zády, aby vás nemohl uchopit za ruce.“

20 sekund: „Při pokusu obratte zrak na Golgotu, on bude zuřit a uteče.“

15 sekund: „Naše srdce nechť je obsazeným územím východně pro Pána.“

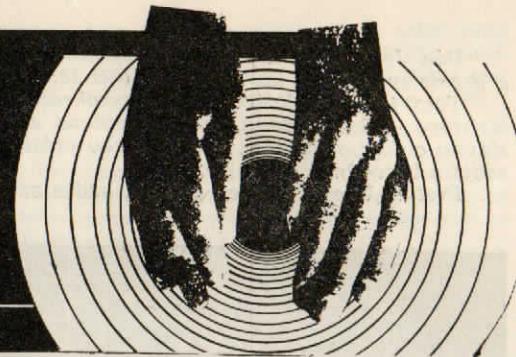
10 sekund: „Náš čas – mládi – síla, náleží Pánu, tím satan ztratí moc.“

5 sekund: „Čím více nás zaujmě Pán Ježiš, tím méně pán tohoto světa má na nás vliv.“

Když je naše srdce naplněno Bohem, nemáme jednoduše žádné místo a čas pro satana. Když vysoké, ušlechtilé a duchovní myšlenky a ideály naší duše jsou naši hybnou silou, ztráci hřich a svět svůj vliv na nás. Máme jiné příkazy a cíle. Náš čas náleží Pánu. Jsme šťastní, když Mu smíme sloužit a radost v Pánu je kolem nás jako ochranný val. Čím více jsme Kristem uchopeni, tím více ztráci hřich svoji přitažlivou silu. Čím více času máme pro Boha, tím méně času máme pro toho nepřitele – „No time for the devil!“

Podle Weckruse připr. O. Ha a D. O.

HLINENÁ NÁDORA

(2K 4:7; 2Tm 2:20–21)

V hrnčiarskej dielni ležala na zemi hlina, taký malý kúsok a nariekala: „Prečo ma len vzali z tej rodnej hrudy? Teraz tu ležim nešťastná a nepotrebná.“

Obrela sa a zrazu vidí nedaleko krásnu vázu. Oslovila ju s obdivom: „Aká si len prekrásna!“

Váza jej odpovedá: „Nedávno som bola ako ty.“

Hlina sa čuduje: „Áko ja? Nemožnosť! Ved tvoje šaty sa jagajú farbami ako kridla pestreho motýla.“

Ale váza hlinu presvedčuje: „A predsa som bola ako ty, kúsok bledej bezcennej hliny.“

„A kto ta takou krásnou učinil?“, sputuje sa hlina.

Hrnčiarsky majster stojaci v pozadí vypočul ten zaujímavý rozhovor, obrátil sa k hlini a povedal: „Ja som ten dobrý majster, ktorý robím také divy – z bezcenneho materiálu vytvorím umeleckú nádobu. Ale to nie len tak lacno. Ten, kto chce byť krásny, musí sa cele poddat mojim rukám. Lebo postup premeny na krásu je ťažká záležitosť. Ale pre takú krásu je hodno aj niečo vytrpieť.“

Bol to naozaj majster naslovovzatý. Jeho zákroky krásy sú svetoznáme, výsledok je stoprocentne zaručený.

Hlina bola očarená slovami majstra a zobudila sa v nej žiadosť byť krásou. Povedala: „Podstúpim a vydržím všetko, čo vyžaduje postup práce, len nech som aspoň tak krásna, ako tamta váza.“

Hrnčiarsky majster po tomto rozhodnutí vzal hlinu do svojich rúk a začal hlinu miesať, aby bola elastická. Hlina zachvílu začala vzdychať a plakať, že ju to všetko boľí, no hrnčiarsky majster sa k nej milo prihovoril, že len aby mu dôverovala. Potom položil hlinu na kruhový podstavec a ešte viac a viac ju zvonku i zvnútra priláčal, až z nej vytvoril krásnu vázu.

Hlina znova nariekala, že sa s ňou točí celý svet. Hrnčiarsky majster však nepočúval vzdychy hliny. Vzal vymodelovanú vázu a „fuk“ ju do vykúrennej pece, aby oheň z nej odstránil staré vlastnosti, lebo tie sa nehodia pre nový účel.

Hlina plakala a veľmi nariekala, keď z nej vychádzali tie nepotrebné látky. No v bolesti si uvedomila: „Aj tieto skúšky musím prekonáť ak chcem byť krásna. Ved mi povedal: Dôveruj mi.“

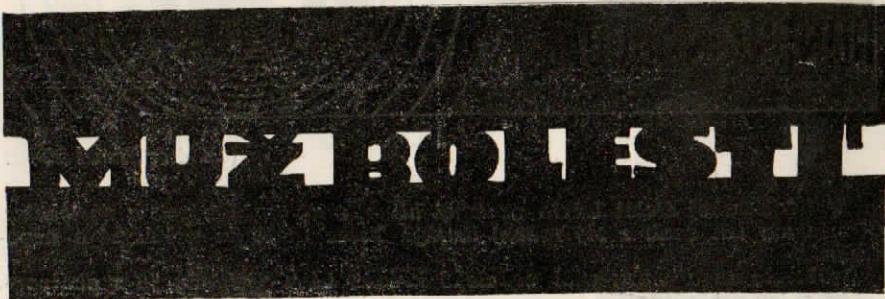
Konečne čas skúšok pomínil a z bezcennej hliny majster vytvoril vzácnu nádobu – vázu, do ktorej sa vkladali krásne vonavé kvety. Takú nádobu dajú vždy na miesto, kde je so záľubou obdivovaná.

Každý veriaci človek je určený nato, aby bol krásny pre Boha, ako bol Mojžiš (Sk 7:20). Boh ponúka krásu a chce, aby v srdci vznikla túžba Jemu sa ľubíť (2K 5:9). Kto tú túžbu má, rád sa potom vloží vierou do Jeho rúk a nechá pôsobiť Jeho Slovo tak, aby vykonalo to, k čomu je poslané.

Pán Ježiš hovorí: „Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a ide za mnou“ (Mt 16:24).

Toto je ten celoživotný proces okrášlovania sa. Keď bude cirkev – telo Kristovo – dobudovaná, nastane vzácná chvíľa „aby si ju postavil pred seba slávnu cirkev, nemajúcu šikrny alebo vrásky alebo ničoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“ (Ef 5:27).

Preto: „Bdejte, stojte vo viere, budte zmužili, budte silní“ (1K 16:13)! – ŽV

Zamyseleme se podle Pisma nad zvlášt-
no stmi utrpeni Pána Ježiše a to ve
spojitosti s Golgotou.

1. Približne čtyri dny pred ukrižováním
Pána Ježiše uslyšeli Jeho učedníci zvlášt-
ni vyznání:

„Nyni je má duše rozechvěna“ (Žilka) – „Nyni má duše zkormoucena jest“ (Kral.) (J 12:27). Nikdy predtím Ho tak neslyšeli mluvit. Byla to predchúd hluboké truchlivosti, ktorá Ho brzy potom v Getsemanske sklátila k zemi. Proč byl tak „zkormoucen - rozechvěn“? „Co mám říci? Otče, zachraň mě od této hodiny? Ne, vždyť jsem právě proto přišel k této hodině!“ (J 12:27). Pán Ježiš viděl před sebou „hodinu“, kvůli které opustil nebeskou slávu a která měla rozhodnout o budoucnosti všech lidí.

2. Čím více se tato „hodina“ bližila, tím větší bylo Jeho utrpení. Před zatčením přišel s učedníky do Getsemanské zahrady. Zde „vzal s sebou Petra a oba syny Zebedeovy a počal truchlitи a cititi bázeň“ (Žilka) – „počal se rmouti a teskliv byti“ (Kral. Mt 26:37). Opět připadla na Něj skleslost, zármutek. Cítil bázeň – strach. Nebyla to tělesná trýzeň, nebylo to bušení srdece nebo bolesti hlavy, bylo to horší než tělesná bolest. Ta nás může naladit smutné, může být také přičinou duševní bolesti; avšak je-li nitro úplně

klidné, může člověk tělesnou bolest dobrě snášet a když je duše potěšena a povznesena vnitřní radostí, pak je tělesná bolest skoro zapomenuta. Duch zvítězí nad tělem. Na druhé straně však duševní bolest může zavinít i tělesnou, ta níží přirozenost sympatizuje s vyšší. Hlavní utrpení našeho Pána bylo v Jeho duši. „Duch zkormouceného kdo snese?“ (Př 18:14).

Duševní trápení je nejhorší, bolest srdce je nejvyšší stupeň utrpení. O tom mohou dosvědčit ti, kteří poznali ponížení, malomyslnost a trudomyslnost.

Bolest v srdci Pána Ježiše vedla asi k hluboké skleslosti Jeho Ducha. „Cítil bázeň“ – „počal teskliv byti“. Tento výrok má daleko větší vážnost, než by mohl být vysvětlen. Slovo z originálu se dá těžko přeložit. Může znamenat „stržení ducha“, jeho úplné zahlobání do bolesti, takže každá myšlenka, která by mohla přinést úlevu, byla vyloučena. Žhavá myšlenka pálila, strávila celou Jeho duši a spálila všechno, co by Mu mohlo dát útěchu. Zdá se, jakoby duše našeho Spasitele podlehla zmatku a ztratil se Jeho klid a spokojenosť. Byl sem a tam zmítán jako mohutnými vlnami moře soužení, do něhož byl stržen vichřicí soudu. „My však dominovali jsme se, že jest raněn a ubit od Boha, i strápen“ (Iz 53:4). Jeho srdce se od strachu jako vosk rozpustilo (Z 22:15).

„Počal teskliv byti“ – mnozí se domnívají, že podle kořene slova v originálu značí „oddelen od lidu“, jakoby se stal jiným lidem nepodobný, jako někdo, jež duše raněna náhlým úderem sem a tam kolisá; nebo hrozným neštěstím skolená není již taková, jako druhých lidí. Prostí diváci by považovali našeho Pána jako člověka, jehož rovnováha je narušena; který je přitlačen bolesti, jenž je nad lidské sily. Jistý věřící člověk o tomto slovu napsal:

„To slovo označuje zemalenost, ochablost a klesání ducha, jak bývá v nemocích a mdlobách.“

Týmž slovem je označena nemoc Epafroditá, kterouž se „až k smrti přiblížil“.

3. „Má duše je přesmutná až k smrti (Mt 26:38 - Žilka). Mnozí vite, co znamená být truchlivý a zádumčivý. Těžko je to vysvětlit tomu, kdo nic podobného v životě neprozil. Přijde-li na vás hluboká zádumčivost, když zapomenete na všecko, co by vás mohlo vzpružit a vás duch klesá níž a níže, „až k smrti“ – pak byste mohli cítit s našim Pámem. Jini vás pokládají za pošetilé, nervózní, říkají vám, že se musíte „sebrat“, vzpamatovat, ale oni neznají vás vnitřní stav. Když vám rozuměli, nenapomínili by vás takovým způsobem. Našemu Pánu bylo těžko, byl velice sklichen, přemožen bolesti.

4. Podobně jako Žilka překládá Mt 26:37 – „cítil bázeň“, čteme v kralickém překladu Mk 14:33 – „počal se lekati“. – Řecký originál vyjadřuje nejvyšší stupeň zděšení, při němž vlasy vstávají na hlavě a tělo se třese. Jako Mojžíše zděšilo sdělení Zákona až se třásl a jako Dávid vyznal: „Děsi se strachem před tebou tělo mé, nebo soudů tvých bojím se“ (Ž 119:120), tak nás Pán byl uchopen hrázou.

Nejdříve byl zarmoucen, potom sevřen a klesal na mysl i nakonec naplněn třesením a zděšením. Nakonec Jej obklíčil oceán bolesti, uzavřel a přemohl, neboť Mt 26:38 má slovo „perilupos“, což značí „kolem dokola sevřen bolestmi“. Při každém obyčejném trápení bývá většinou nějaký „otvor“ pro útek, paprsek naděje. Můžeme naše přátele potěšit, že jejich situace by mohla být ještě horší, ale v utrpení našeho Pána již nemohlo být nic horšího. On mohl říci s Davidem: „Strach pekla na mne dolehl“. Všechno Boží vlnobití se převalilo přes Něj. Nad Nim, pod Nim, kolem Něj, mimo Něj, a v Něm

byla úzkost a nikde úleva nebo zdroj útěchy. Jeho učedníci nemohli Mu pomoci, všichni usnuli – až na jednoho a ten, který bědl, byl na cestě, aby Ho zradil.

„Smutná je duše má až k smrti“. On nezemřel v zahradě, ale trpěl právě tolik, jako kdyby byl zemřel. On vytrpěl smrt vnitřně. Jeho muka a úzkosti stoupaly až k smrtelnému strachu a zůstaly stát na prahu smrti.

5. Jako poslední dodává k tomu ještě Lukáš: „A jsa v boji, horlivěj se modlil“ (Kral.) – „On zápasil a modlil se ještě úsilněji“ (Žilka) – „a súc v smrtelném zápas...“ (Roháček) – (L 22:44). Podle řeckého – „byl v agonii“. Agonie znamená boj, zápas, spor. S kým? S kým Pán Ježiš zápasil? To nebyl zápas s Bohem – „ne má vůle, ale tvá se stan“. Nebyl to ani boj se satanem, v boji s ním by se Pán netrásil. Byl to hrozný konflikt v Jeho nitru, smrtelný boj se svou vlastní duší. Pomyšlete na to, že všemu tomuto utrpení, které pak bylo znásobeno tělesnými bolestmi na kříži, mohl ujít jediným rozhodnutím své vůle. Človečenství v Něm muivilo podle přirozenosti: „Nenes to!“ a čistota Jeho srdce řekla: „Nenes to, nestůj na místě hříšníka!“ a něžná citlivost Jeho tajuplné povahy odstrašila se před každým druhem dotyků s hříchem; avšak bezmezná láska řekla: „Nes to, sehní se pod to břemeno!“ A tak byl boj mezi vlastnostmi Jeho přirozenosti, tuhý spor ve volbě Jeho duše. Dvě ohromné moci měly spor, zápasily na smrt v krvácejícím srdci Pána Ježiše.

6. „Pot mu kanul na zem jako kapky krve“ (Žilka), „i učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi“ (Kral.) – (L 22:44). Nedivme se, že v takovém zápasu byl pot našeho Pána jako velké krůpě krve. Spurgeon i jiní bratři připouštějí, že to byl opravdu „krvavý pot“. Tak velké bylo Jeho utrpení, že krev procházel Jeho potními žlázami až na povrch těla. Tak či onak, kdo vystihne velikost utrpení našeho Spasitele, který o něm mluví skrze prorocká slova: „Pohleďte a vizte, jestli bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna, jak mne zármutkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hněvu svého“ (Pl 1:12b).

Přišel si řekneme, co bylo přičinou těchto utrpení.

Podle kázání H. Spurgeona z r. 1875 upravil -jos

Pismáku

JERUZALEMSKÉ BRÁNY

4. ÚDOLNÍ BRÁNA (3:13)

Kromě lámání chleba, evangelizačních a biblických hodin se scházivají dítky Boží k modlitebním hodinám. Snad se v těchto hodinách zastavují i „brány údolí“. Všichni, kdo touto branou procházel, věděli, co to znamená sestupovat dolů. Účast na modlitebních hodinách ukazuje, jaký mají dítky Boží zisk z biblických hodin, zda se projevuje tím, že mají víc a více mysl Kristovu, zda žijí v 2. kapitole Filipenském a cvičí se v pokornosti. Toho je nám velmi potřebí před tváří Boží, neboť pokorným dává Bůh milost. V pokorném smýšlení o sobě pokládáme ostatní za sebe důstojnější. Pokorné o sobě smýšlení neznamená smýšlet o sobě špatně a připisovat si všechno zlé, nýbrž vůbec na sebe nemyslet. Tuto branu opravoval

CHANUN – zakouší přízeň, omilostnění, milost působici

Kdo prochází údolím těžkostí, nesnází a starostí s důvěryplným pohledem na Pána, zakouší přízeň, milost. Tam, kde jsou zkoušky a zkušenosti údolí, tam je připravena milost. Chanun byl nejhodnější spolupracovník pro obyvatele.

ZÁNOE – zpronevěra

Jsme v nebezpečí podlehnut nedobrému, falešnému vlivu nebo vlastnímu subjektivnímu náhledu a náklonnostem (Lv 20:4-6, Nu 15:39) – obrazný význam slova „smilnit“ jako zpronevěřit se). Míváme modlitební hodiny, kdy se před tváří Boží ponížujeme (údolí) pro mnohou svou nevěrnost (Zanoe) a dostává se nám milostí (Chanun).

5. HNOJNÁ BRÁNA (3:14)

Pracovníci Údolní brány přišli až do blízkosti brány Hnojné. Touto branou se odstraňovaly odpadky, jaké přináší s sebou život každého jednotlivce a zvláště život pospolitý. Jejich odstraňování je hygienickou nutností, proto také měli Izraelští ve své výzbroji lopatku (Dt 23:13) na odstraňování, přikrývání výkalů. Někdy nás musí zkušenosti údolí přivést k poznání toho, co nás poskvíruje a co musí být odstraněno, nemáme-li ztratit přítomnost a přízeň Boží (Dt 23:14). Proto tyto dvě brány tak úzce souvisí. Jen jeden člověk ji opravil

MALKIÁŠ – můj král je Hospodin

Když je mým králem Hospodin, nespolehám na tělo ani na nic jiného, na žádné přednosti nebo zdroje pomoci. Dítko Boží nemá mít důvěru v tělo a má naopak vše, čeho si lidé cení a na co spolehlají, pokládat za nicotné. To je zkušenosť, o které nás poučuje apoštol Pavel v listu Filipenském 3:8, kde prohlašuje vše, nač mohl spoléhat jako člověk podle líčení předchozích veršů, za výkaly, aby mu byl vším Pán. Tak se jistě naplňuje význam jména „Můj král je Hospodin“. Kromě tohoto druhu tělesnosti, spolehlání na tělo, majetek, vzdělání, osobní přednosti a nábožnost, je pro každé dítko Boží nebezpečí stálého poskrvňování hříšnými myšlenkami, sklonky, slody i skutky. Právě proto musíme znát branu Hnojnu (2K 7:1, 1Te 4:7) a poučení z toho plynoucí. To, že tam byl jen jeden opravující, znamená, že to má činit jeden každý sám za sebe a jelikož Malkiáš byl syn

RECHABŮV – jezdec

znamená to, že v tom má být rychlý a očištění, sebesouzení, uvedení do pořádku a napravení neodkládat! Když nám něco padne do oka, nene-

cháváme cizí předmět dlouho v oku, když se však dovi bratr, že šířil lživé povídly o jiných bratřích a je na to upozorněn, nechává si týden na čas, než tu věc dá do pořádku, před Pánem ji vyzná a u bratří se omluví. Je v nebezpečí Dt 23:14b. Výsledek sebesouzení a nařízení je duchovní osvězení. Na to ukazuje

BETKAREM – dům vinic (jako místo osvězení).

6. STUDNIČNÍ BRÁNA (3:15)

T při této bráně se zastavujeme ve svých modlitebních hodinách. Následuje hned po bráně Hnojné, to znamená, že musí předcházet duchovní sebesouzení – Údolní brána – a sebesouzení – Hnojná brána (1K 11:28, 31), aby v našem životě měl volný průchod Duch svatý. On je v dítce Božím jako studnice prýstící se k životu věčnému (J 6:14). Někdy může studnice být zasypána všelijakým rumem (Gn 26:15) a když se projde oběma předchozími branami a uskuteční se tak to, o čem píše apoštol Pavel ve svém 1. listu Tessalonickým o našem posvěcení a zachování našeho ducha, duše a těla ku příští našeho Pána (5:23), učiníme, co učinil Izák (Gn 26:18) a jsme ve Studniční bráne. To, že ji opět stavěl jeden pracovník, ukazuje nám na to, že můsíme na sobě sami pracovat.

SALLUN – ukořistěn, uchvácen, odměna syn

KOLCHOZŮV – všechno vidoucí
MASFA – strážní věž, hlídka

Duchem svatým uchvácený, má za odměnu to, že všechno vidí, vidi to, co neviděl, dokud neprošel branou Údolní a Hnojnou. Jen ten, komu Duch svatý může vše ukázat v pravém světle – jak často se to právě děje na modlitbách, když dlíme na kolenu před tváří Pána – přehlíží vše jako z vyvýšené strážné věže. Kdo je uchvácen Kristem, vidi všechno v pravém světle, má jasné rozsuzování pro věci duchovní i vezdejší, pozemské, má výhled do věčnosti i postřeh pro skořivé okolnosti.

Jak bohatá činnost se nám předkládá v 15. verši. Sallun dělá všechno sám, a nejen branu, i zed' rybníka v oblasti zahrady královské až k stupnům města Davídova. To všechno mu leželo na srdci. Místa odpočinku a krásy, bezpečí a moci i duchovního vstupu. Duch Boží právě na krásu Pána upoutává pozornost toho, u něhož se stalo skutečnosti, co ta poslední tři jména znamenají. Onen rybník, zahrada královská a stupně nám připomínají náplň duchovního života podle Filipenským 4:8 „věci pravé, poctivé, spravedlivé, čisté, milé, dobropověstné, cnost, chvála“.

Dr. J. Zeman

BERÁNEK BOŽÍ

V „Jako beránek k zabití veden byl...“ Izaiáš 53:7. Víme, že prorok Izaiáš napsal tato slova v prorockém duchu o utrpení Pána Ježíše Krista. V Novém zákoně je mnoho veršů, které mluví o „beránku“. Zamysleme se nad nimi.

„Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus“ (1K 5:7). V tomto verši je ukázán starozákonní velikonoční beránek jako předobraz Pána Ježíše, jenž byl obětován za nás na Golgotě. V Starém zákoně bylo pro beránka použito hebrejské slovo „pascha“. Z tohoto slova pochází pak „paschein“, které je překládáno slovem „utrpení“. Nový zákon obsahuje 45 výrazů „pascha“ nebo „paschein“ a ukažuje nám to, jak mnoho musel za nás trpět Boží Beránek.

„Aj, Beránek Boží, který snímá hřich světa“ (J 1:29). Tato slova o Spasiteli řekl Jan Křtitel, když Ho viděl u Jordánu. V řeckém textu je pro „Beránka“ použito slovo „Amnos“. Toto slovo již nevyjadřuje předobraz jako v předcházejícím „pascha“. To byl skutečně Boží beránek, který trpěl a zemřel na Golgotě za naše přestoupení. Díky Bohu za Beránka, Pána Ježíše a za Jeho dílo vykoupení. Z tohoto slova „amnos“ lze odvodit „amnestii“, odpuštění. Beránek – odpuštění!

Ctyřikrát v Novém zákoně čteme slovo „Amnos“. Jsou to verše u Jana 1:29 a 1:36, třetí ve Skutcích ap. 8:32, kde Filip zvěstuje komorníkovi ne předobraz, ale Božího Beránka, „Amnose“, který zemřel na kříži. Čtvrté místo je v 1. Petra 1:19 – jsme vykoupeni drahou krvi Beránka (Amnose) nevinného a neposvorněného, Krista.

Jsou 4 evangelia a na 4 místech je uveden Amnos – Boží Beránek, který zemřel za naše hřichy. Klanějme se Mu, On je toho hoden.

A. Ru

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRÓ

OTÁZKA č. 4:

ČO ZNAMENÁ NAPLENENÝ SVÄTÝM DUCHOM?

Slovné spojenia „naplenený Duchom svätým“, „plný Ducha svätého“ v pôvodnom jazyku Nového Zákona súvisia s dvoma slovesami, „**pimplemi**“, „**pleroo**“ a s jedným podstatným menom, „**pleres**“. Prvé z týchto slov sa nachádza napr. v textoch: L 1:15, 41, 67; Sk 2:4, 4:8, 31, 13:9. Ilustrácia jeho použitia v inom spojení je L 5:26 — „naplenení bázňou“.

Thayer k použitiu tohto slova na tomto miesto hovorí: „To, čo sa úplne zmocňuje myslie, o tom hovoríme, že ju naplní.“ Ak Duch svätý disponuje myslou a srdcom veriaceho, takýto veriaci je „naplenený Duchom svätým“. Ten istý autor uvádzá, že všetky tri uvedené grécke výrazy, ako sú v Novom zákone používané, vedú k tomu istému záveru.

Nie je správna predstava, že Duch svätý plní naše srdcia v takom zmysle, ako keď nejaká kvapalina vyplňuje prázdný priestor. Srdce človeka nemá charakter nádoby, aby sa mohlo vyprázdňovať a plniť. Duch svätý nie je nejaká látka, substancia, ale Osoba, a kontroluje inú osobu — veriaceho človeka. On nenaplní kresťana, ale ho kontroluje.

Písma napomína veriacich: „**Budte plnení Duchom!**“ (Ef 5:18) — t. j. budte kontrolovaní Duchom! Už samotný fakt, že ide o napomenutie napovedá, že Duch svätý nekontroluje veriaceho automaticky iba preto, že v ňom prebýva. Táto kontrola závisí od jeho aktívneho a správneho postoja k Duchu svätému. Veriaci Ho musí užať ako toho, ktorý bol Otcom poslaný, aby posvätil jeho život a veriť Mu, že svoju službu v ňom a skreže neho vykoná. Musí tu byť vždy prítomná a vedomá závislosť na Duchu svätom a rozhodné podriadenie sa Mu.

Nás Pán (J 7:37-38) postavil dve jednoduché požiadavky ohľadne plnosti Duchu: 1) smäd po Jeho kontrole, 2) dôvera v Pána Ježiša vo veci kontroly Duchu svätého. „**Ak niekto žízni**“, toto sa týka túžby veriaceho, aby Duch svätý kontroloval každú jeho myšlienku, slovo a skutočnosť. Po pohári vody siahame iba ak sme smädní. Tak isto iba vtedy, ak túžime po kontrole Duchom svätým, priplastíme si ju. Žiadosť po jeho kontrole bude medzi iným zahrňovať túžbu po tom, aby nás viedol k súdeniu hriechu v našich životoch a aby z nich hriech odstraňoval, aby nás oddelil od všetkého, čo by nás chcelo pútať k tomu systému, ktorý nazývame svetom, túžbu po tom, aby zosadil z trónu naše „ja“ a učinil Pána Ježiša absolútnym Pánom a Majstrom, túžbu po tom, aby v nás pôsobil svoje ovocie, aby nás pripodobňoval Kristu, aby nás udelil a učil. Takáto túžba je vážna vec. Zahrňuje ukrižovanie samého seba, a to vlastné „ja“ ľahko zomiera. **Zivot kontrolovaný Duchom svätým je život ukrižovaný.**

Dalšou požiadavkou je **viera**. Pán Ježiš povedal: „**Kto verí vo mňa, ... rieky živej vode potečí z jeho nútra**“. Dôvera alebo viera v tejto súvislosti nie je iba vierou v Noho ako v Spasiteľa, ale viera v Noho ako takého, ktorý plní Duchom. **Zivot kontrolovaný Duchom je záležitosťou vieri.** Dosiahli sme ospravedlnenie z vieri — z vieri máme dosiahnuť aj posvätenie. Na začiatku nového dňa dobre je do modlitieb zahrnúť dokávanie, že Duch svätý je prítomný v našich srdciach, vyjadriť túžbu po Jeho kontrole a rozhodné uistenie v dôvere v Pána Ježiša čo sa týka kontroly Duchom svätým počas tohto dňa. Je tiež dobre v priebehu dňa, keď sme vystavení pokušeniam, alebo keď potrebujeme poučenie zo Slova Božieho, silu k povinnostiam, v pokojnej dôvere počítať so službou Duchá svätého a závisieť na ňom vo všetkom potrebnom vedení, mûdrosti, sile. On čaká na nás, aby sme Ho uznali a dôverovali Mu v Jeho pomoci, je tu, prebývajúci Duch svätý,

aby bol vždy k službe veriacemu. Sú iba dva veci, ktoré musí veriaci konáť, aby bol kontrolovaný Duchom svätým: túžiť po tejto kontrole a veriť v Pána Ježiša vo veci tejto kontroly.

V Písme nieto výroku, podľa ktorého by sme sa mali modliť pre seba o plnosť Ducha, Nás Pán v L 11:13 povedal svojim učeníkom: „O koľko skôr dá Otec z neba svätého Ducha tým, ktorí ho prosia.“ Tu povzbudzuje učeníkov, aby prosili o osobu Ducha svätého, a nie o Jeho plnosť. Toto bolo ešte pred Letnicami. Zdá sa, že oni nežiadali Otca o Ducha svätého a tak Pán hovorí: „a já požiadam Otca a dám vám iného Tešítele“ (J 14:16). V tomto verši slovo „ja“ je zdôraznené. Oni nežiadali, požiadali On. Výsledok boli Letnice. Treba preto rozlišovať medzi prosením o Osobu Ducha svätého, a o Jeho plnosť, čiže kontrolu. Netvrídime, že veriaci, ktorí prosí o plnosť Ducha, neokúsi Jeho kontrolu nad svojím životom. Ak žiada vo vieri a súčasne celý svoj život podriadiť Jeho kontrole a žiada, aby bol vyslobodený od hriechu, výsledok je kontrola Duchom svätým. Ale veľmi často takéto žiadanie je spojené s nepodrobnením životom. Avšak viera v Pána Ježiša ohľadne tejto kontroly zahrňuje podriadenie srdca Duchu svätému. Vyžaduje si celú nárovnú a duchovnú stránku bytosť kresťana. Mnohí hriesci, bojajú sa temných dôsledkov hriechu, prosili Pána aby ich spasil, ale neboli ochotní vzdať sa svojich hriechov. Mnohí vykúpení žiadali Ducha svätého, aby ich naplnil, dať im viac sily k službe, ale nie sú ochotní urobiť revíziu vo svojich srdciach a vzdať sa niektorým vecí a niektorým malým, zamíľovaným hriechov. Ale výrok vieri v Pána Ježiša o túto plnosť nútí človeka, aby sa konfrontoval s otázkou hriechu a nedostatku podrobenia svojho života Pánovi a aby sa s týmto vecami vypoříadal. Niekedy prosba o túto kontrolu môže byť sprevádzaná nic viercu, ale neverou. Jednoduché „Pan Ježišu, túžim po tom, aby Duch svätý kontroloval každú moju myšlienku, slovo, čin, a verím Ti vo veci tejto kontroly Duchom v mojom živote“ je biblický spôsob, ako si pravidelní plnosť Ducha. Keby sa to niekomu zdalo príliš puntičárske pridržiavanie litery, treba poukázať na presnosť slov, ktoré Pán použil ohľadne Ducha svätého, keď hovorí „**Jebo prebýva v vás a bude vo vás**“ (J 14:17), rozlišujúc tak medzi prítomnosťou Ducha vo veriacich v dobe Milosti.

V Písme nieto zmenky, že by sme mali očakávať na plnosť Ducha. Pán Ježiš povedal učeníkom: „A hľa, ja pošlem na vás zasúšenie svojho Otca a vy budete v meste Jeruzaleme, do kial nebudeť odiať do moci z výsostí“ (L 24:49). Ale všimnime si, že On im nepovedal, aby čakali na plnosť, ale na Osobu a príchod Ducha svätého. **Duch svätý prišiel o Letniciach. Je tu. Už netreba naň čakať.**

Bôžim zámerom pre normálny život kresťana je **trvalé, vedomé a rozhodné podriadenie sa Duchu svätému** — život s vrúcou túžbou po Jeho kontrole nad každou myšlienkom, slovom, skutkom. Kresťan potrebuje túto trvalú kontrolu Duchu svätého nad svojím životom, ak má trvale vŕfazí na hriechom, ak krásu a charakter Kristov majú vyzárovať z jeho života, ak má kráčať cestou vôle Božej, ak má žiť život modlitby a ak má rozumieť Písma. Nič menšieho nestačí, než trvalá kontrola Duchom svätým. Samozrejme, nebyť trvale plnený Duchom je hriech. Neuposlúchnutie akéhokoľvek napomenutia Písma je hriech. A takýmto napomenutím sú aj slová: „**Budte plnení Duchom!**“

Podla: K. S. Wuest, Untranslatable Riches spracoval -mk

D. L. Moody vravel:

„Darmo prosíš Boha o veci, ktoré môžeš urobiť sám.“

„Žiarlivosťou môžete poraniť iba seba.“

„Kresťanstvo, ktoré nenapravilo váš charakter, nestojí za nič.“

„Vždy som cítil, že kde lekári môžu ísť zachrániť telá, môžem i ja ísť zachrániť duše.“

„Dobročinnosť je slabá náhrada za spravodlivosť.“

Prípr. E. O.

DVA JDÉME SPOLU

Dva jdeme spolu životem:
můj věrný Pán – já s Ním,
a za Ním spěji s jásotem
až k branám perlovým.
Má duše zpívá – jak by ne!
vždyť kdo má Krista, nezhyne,
ten stále touží po nebi
a Boha velebi.

Dva jdeme spolu pouští vpřed,

i trním, bodláčím.

On pomáhá mi rád a hned,

nač já už nestacím.

V mou duši vlévá naději

a já si šťasten zapěji:

I v bouři si mne zachová:

jsme dva, jsme vždycky dva!

Dva jdeme spolu v světě zlém. –

On v každé nesnázi

mne chrání mocným ramenem

a všude sprovází.

Nic nemusím se zlého bát,

On skála má a pevný hrad,

v Něm nalezl jsem věčný klid

a mír a slunca svit.

Dva jdeme spolu vzhůru, tam,

kde vládne věčný jas.

Ó, jaké blaho, nejdú sám

do říše věčných krás!

Když On je se mnou, jistě vím,

že neklesnu a nezbloudím,

a proto volám poznovu:

Ó, veď mne k domovu!

Karel Kolman:

AKÝ NADPIS..?

Najmladšieho syna v rodine musel otec stále napomínať pre jeho zlé chovanie. V škole nedáva pozor a preto donáša zlé známky, vyhľadáva zlých kamarátov a so súrodencami je stále vo vojnovej stave. Otec zasahuje prísnymi sankciami, ale to všetko je márne. Vzdorovitosť má stúpajúcu tendenciu. Podobný je máronatrénemu synovi alebo Kainovi, ktorý utekal od tváre Hospodinovej.

Jedného dňa sa otec veľmi rozhneval a povedal: „Už je toho dosť! Dnes mu

ukážem, kto je otec!“ Tvár mal červenú a oči ako sudca. Obzrel sa a uvidel svoju tvár v neďalekom zrkadle – a seba nepoznáva. Myslou mu preletel známy verš: „A Boh stvoril človeka na svoj obraz.“ A povedal si: „Takto veru nevyzerá tvár môjho nebeského Otca!“

Často strácame podobu toho, ktorý nás stvoril na svoj obraz. Výzor našej tváre prezrádza vnútorný stav našej duše.

Slávny taliansky maliar Leonardo da Vinci hľadal pre svoj obraz „Večera Pána“ peknú tvár, ktorá by sa podľa jeho predstavy najviac podobala tvári Pá-

ČTYŘI JOSEFOVÉ

1. Prvním nositelem tohoto jména byl syn Jákobův, „muž znamenitý, který za služebníka prodán byl... jehož nohy sevřeli pouty, žezeza podniknouti musel až do toho času, když zmínka se stala o něm; řeč Hospodinova zkusiла ho...“ (Ž 105:17-19).

2. Druhý byl „syn Davidův“, spravedlivý, který se stal pěstounem Páně (Mt 1:19-20).

3. Třetí Josef byl z Arimatie, muž bohatý a učedník Ježíšův (Mt 27:57).

4. Čtvrtý Josef „sloul Barsabáš, který měl příjmení Justus“ (Sk 1:23).

Dnes je mnoho Josefů, protože se toto jméno zalibilo jejich rodičům. Žel, že jen málokterý z nich se podobá aspoň jednomu ze čtyř uvedených Josefů.

První Josef byl skvělým předobrazem Pána Ježíše. Málokterá postava v Písmě má taklik podobného s Pánem, ačkoli ani Josef nemohl být tak dokonalý jako Pán Ježíš.

O druhém Josefovi čteme v Písmě, že byl spravedlivý. Byl nutným článkem v řetězu královského rodokmenu, což svědčí, že Pán Ježíš byl vskutku Bohem „ustanovený Král nad Sionem, horou svatou“ (Ž 2:6).

Třetí Josef, „bohatý jsa“, snad jen podvědomě splnil úkol, aby se naplnilo Písmo, že Jeho hrob byl sice mezi „bezbožními“, ale u „bohatého“, nově ve skále vytěsaný (Iz 53:9). Jaký to protiklad: „Skála, jež byl Kristus“ (1K 10:4), byl uložen do vytěsaného místa ve skále. Byl tak chudý, že neměl kam položit hlavu, pokud chodil v judské zemi. O tomto Josefu nechal Duch svatý napsat, že „byl počestná osoba úřední, který očekával také království Boží“. On byl sice též učedník Ježíšův, ale tajný pro strach židovský. Nyní se osmělil veřejně Piláta prosit o tělo Pána (J 19:38). Takto dokázal víru skrze dělající lásku (Ga 5:6).

Čtvrtý Josef měl příjmení Justus, byl jedním z učedníků, kteří chodili s Pánem Ježíšem po všechn čas, v němž Pán přebýval s nimi a byl též svědkem Jeho vzkříšení (Sk 1:21-23).

Ted už jen zbyvá otázka k našim dnešním Josefům, který z nich se podobá některému z těchto čtyř jmenovaných? V čem se vyznamenávají tak, že by to bylo zaznamenáno v knize života? Všichni, nejen Josefové, přičinme se o to!

-ed u

na Ježíša. Aj našiel takého človeka. Jeho tvár vyjadrovala přijemnost, tichosť a milost. Keď po dlhšej dobe mal maloval Judášovu tvár, našiel si muža s takým odporným výrazom tváre, že každý hned mohol poznat dušu zradcu Pána Ježíša. Veľké bolo jeho prekvapenie, keď sa dozvedel, že túto odpornú tvár nesie ten istý muž, ktorý mu bol modelom osoby Pána Ježíša. Teraz vyzeral tak, ako by ani neboli stvorený na obraz Boží.

Toto je to najhoršie, čo nás môže stretnúť. Boh poslal svojho Syna Pána Ježíša

aká svoj dokonalý obraz: „Kto mňa videl, videl Otca“ (J 14:9). To preto, aby sme sa roztúžili byť ako On. Keď skutočne po tom túžime, Pán Ježíš nás preformuje do svojho obrazu (2K 3:18). Vlastnou silou to nikdy nedokážeme, len zmocnením Svätého Ducha.

Preto bdejme – keď prídu na nás nemilé okolnosti a nepredvídané prekupujúce problémy, nedajme sa strhnúť k nerozvážnemu hnevnu. Lebo ak – potom aký nadpis dajú nad výzor tvojej tváre tí, ktorí ťa takého nepoznajú? -fv

KŘESTAD A RODINA

OPUŠTĚNÉ DĚTI (Pokračování)

Nechceme se zde dotknout smutné kapitoly o osvojování si dětí, nýbrž chceme mluvit o dětech, které se cítí ve vlastní rodině opuštěnými a reagují na to „komplexem opuštěnosti“.

Díváme-li se objektivně, může mít dítě pocit, že je rodiče zanedbávají, ať už právem nebo neprávem. Setkáme se s dětmi velmi láskyplných rodičů, které se přesto cítí opuštěnými, a s dětmi, jejichž rodiče nemají smysl pro citový život nebo dokonce zemřeli, které se však poměrně normálně vyvíjejí. Zde právě není ani tak rozhodující, jak se objektivně věci mají, nýbrž to, jak je dítě z vlastního hlediska prožívá. I my se můžeme v noci pořádně vylekat, když zahledneme u cesty číhajícího lupiče, i když dodatečně zjistíme, že se „objektivně“ jednalo jen ostrom. Když zde mluvíme o opuštěnosti, máme na mysli pocit, který dítě subjektivně (osobně) prožívá.

Jaké situace mohou vyvolat u dítěte pocit osamocenosti? Především je to nepřítomnost rodičů, zvláště matky. Duševnou velkou škodu mohou utrptět děti v prvních 2–3 letech, jejichž matka byla delší dobu vzdálená (pobyt v sanatoriu, děti misionářů). Totéž platí samozřejmě o dětech, kterým maminka zemřela a kterou nahradila opravdu mateřský cíticí žena. Nejlepší útulková výchova nemůže nahradit matku v rodinném kruhu. Výchova v malém kroužku, pravé teplo „pelišku“, je pro dítě, zvláště batole, bezpodmínečně nutná podmínka pro život.

Avšak mnohem hojnější jsou škody způsobené nedostatkem mateřské něhy. I zde se může jednat o vnější okolnosti, když matka pro zaměst-

nání je mnoho mimo dům, nebo musí dávat děti do útulku. Některá matka umí svou nepřítomnost přes den vyvážit večer tím větší laskavosti a něžnosti; jiné však přijdou domů unavené a vyčerpané, potom teprve mají obstarávat domácnost a už opravdu nemají sílu, aby dětem poskytly potřebnou pozornost a něhu. Se stejným zjevem se ostatně setkáváme i v tak zvaných „lepších kruzích“, když má dáma za to, že se musí věnovat svým společenským povinnostem a přenechává děti často se střídajícím služebným. Mateřské mléko se malému kojenci nedá nicméně nahradit a uměle živené děti jsou většinou choulivější než děti kojené. Právě tak je mateřská láska pro děti nenahraditelná.

Jsou však matky, které mají dost času pro své děti, ale nedostává se jim něžnosti. Jsou matky, které ovládají bezvadně pěti o kojence a jeho výživu, vozi své děti v nejmodernějších kočárcích na procházku, a přece nejsou dost laskavé ke svým dětem. Nestačí dítě čistě převinout a zapudrovat, musí s ním také mluvit, i když ještě ničemu nerozumí. Nestačí ukládat je ke spánku na nejlepší žiněnky, musí s jím také zpívat. A nejhodnotnější potrava bohatá na vitamíny nic neprospívá, když je nedopadává s láskou a když není požita s pocitem něžného bezpečí.

Mnohé matky tuto něhu samy nikdy nepoznaly. Mají možnost stát se vynalézavými; musí ze své fantazie vyvolat pravzor něžné matky, který je každé ženě daný. Některé žijí v napjatých a rozladěných manželstvích a jsou proto rozladěně i vůči svým dětem. To je neomlouvává. Nech si dát od Boha lásku, kterou tvé dítě potřebuje. Která matka nedovede u-

chránit své děti před neshodami, která jím neumí dát víc lásky, než sama od svého muže obdrží, ta ať se raději děti vzdá. Jiné matky zase se zabývají dětmi převážně rozumově. Vyrostou z nich potom přestárlé, zázračné děti, které ve třech letech mluví jako knihy, ve čtyřech čtou a brzo kladou všeliká chytré otázky; v jejich citovém životě však zejí veliká prázdnota, jsou přecitlivělé a ustrašené, trpí hned zažívacími potrachami, hned nachlazením a provýchovu jsou stále obtížnější. To je tím, že jejich citům se nedostalo dost živné půdy, a proto nemohly v pevné půdě skutečnosti zapustit kořeny. Péče o city je daleko důležitější než péče o rozum, který ve škole dostane samočinně potřebnou náplň a uplatnění.

Zvláštním problémem v rodině je posloupnost dětí. Prvorodené skoro vždy reaguje malým komplexem opuštěnosti na narovení dalšího dítěte; stane se vzdorovitým, začne se znova pomočovat, odmitá stravu, a může se vůči mladšímu dítěti provozovat i nenávistně. Dopustila by ses chyby, kdybys je za to kárala a jemu ještě připomínala, jak je sestřička tuze milá a ono, to veliké, tak zlé. Naopak, musíš být k němu zvlášť milá a pokusit se lásku k mladšímu vyvolat tím, že povozi kočárek, podrží láhev a učniš si z něho spojence, „spoluveychovatele“.

Je velmi zlé, když otec nebo matka mají miláčka, kterému dávají přednost před ostatními. Může to být dítě, které se jim nejvíce podobá, nebo naopak to, které jím je nejméně podobné; může se jednat o dítě, které se narodilo za nejtěžších bolestí, které je nejchytřejší nebo nejhezčí, které může nejvíce lichotit cizádosti otce nebo matky. Kdekoliv rodiče dávají některému z dětí z jakéhokoli důvodu přednost před ostatními, otráví svůj rodinný život. Ostatní sourozenci budou mít pocit opuštěnosti, budou nenávidět oblibené dítě i s rodiči a ztěží mu život. Miláček však bude sám nejvíce trpět pro své výjimečné postavení. Tím se zkreslí všechny jeho vztahy k ostatním lidem. Má-li se člověk někde naučit rovnosti a bratrství, jak je to

právě v rodině. Když již tam jsou „šlechtici“ a „proletáři“, tak už zde prožije dítě celý nepokoj světa.

Tím jsme si také naznačili, že nezmíme zaměnit potřebnou něhu k dítěti rozmazlováním. Rozmazlené děti vypadnou právě tak z rádu lásky jako opomíjené děti a je pozoruhodné, že trpí zcela podobnými poruchami. Proto se budeme touto otázkou zabývat v další kapitole.

Nakonec ještě pojmenovávám, že potřeba něhy, tak jako chuť k jídlu, se u každého dítěte mění. Co jednomu dítěti plně dostačuje, při tom druhé hladovi. Matka se tedy musí vystříhat každé šablonovitosti a pokusit se vystihnout osobnost každého dítěte zvlát.

Být matkou – k tomu je potřeba hodně moudrosti. Jedině Bůh ji může matce dát, když Ho bude denně prosit a pokusi se podvolit se Jeho konkrétnímu vedení.

SPOUTANÉ (VAZANÉ) DĚTI

Právě jsme si něco řekli o opomíjeném (opuštěném) dítěti, které u matky nenalezlo tu něhu, které při své povahově zvláštnosti potřebovalo. Opačné chování matky může vyvolat podobné následky. Jsou matky, jejichž jedinou starostí je, aby jejich dítě nebylo v ničem zkrázeno. Casto jsou to právě matky, které jako děti byly „opomíjené“. Proto jsou takřka posedlé myšlenkou: Mému dítěti se nesmí tak dařit jako mně, nesmí být nikdy zkráceno.

Především své děti po télesné stránce překrmují. Každý gram, který snědí, má absolutní cenu a pokouší se všemi prostředky do dítě dostat ještě o lžičku více. Když dítě nechce obyčejnou kaši, dostane čokoládu, když odmítá i čokoládu, sliibuji mu odměnu za každé sousto, které milostivě sní. Následky lze lehce domyslit: Když s jídlem souvisí takové nučení, staví se dítě stále více proti tomu; čím více na ně naléháš a prosíš, tím více se brání. Jsou děti, které zhubnou skoro na kost jen proto, že je rodiče stále znova nutí k jídlu. Tyto děti se mohou klidně týden postit, aniž by se kdo o ně zvlášť staral. V té době se dostaví obyčejná báječná chuť k jídlu. Horší následek však je, že tyto děti po-

znaji, jak maminku ovládají. Během doby vědi přesně, na který tón musi zahrát, aby dostaly čokoládu, aby nemusely jít spát, aby nemusely dělat úkoly. A tím ztrati pevnou rodičovskou oporu, která je pro ně nejvýš významná.

I po duševní stránce jsou tyto děti překrmovány: matka jim dává stále víc než vlastné potřebuji. Měla by batole nechat klidně spát s medvídkem, ale ona mu podá ještě auto a trubku. Výsledek je, že dítě házi svoje hračky obloukem přes zábradlí zahradky. Starostlivá matka funguje nějaký čas jako kluk od kuželek a nosí všechno stále zpět; když však opustí místnost, ozve se huronský řev a hra může začít znova. Horší jsou však pozdní následky. Takové děti se neumí soustředit na jednu věc, na jeden úkol, nýbrž tuknou hned do toho, hned do onoho a stále čekají, že si někdo jiný zahráje na kluka od kuželek, tj. že dokončí za ně, co začaly.

Dítě může také překrmit něžnosti tím, že jeho city vydráždí, vystupňuje, až nakonec otupí a nejsou schopny víc přijimat. Jako lidé, kteří jedli dlouho pepřené a pro které je teď všechno bez chuti, tak tyto děti později shledají vše bez půvabu, nic je nezajímá a jdou znuděni a osamoceni životem.

Musíš si uvědomit — a to je základně důležité, — že schopnost vnímání je u batolete nebo dokonce u kojence velmi malá. Půroční kojenc se může soustředit právě jen na matku, cizí lidé ho přivedou z konceptu a znamená to pro ně velikou vnitřní práci přeladit se na ně. Když dítě obklopí zároveň několik lidí, mluví k němu a žertují s ním, jak je to asi tak, jak když dospěl má ve třech řezech zároveň vést konverzaci a mimo to poslouchat dvě rádia. Právě tak se to má se soustředěním se na hračku. Nabídneš-li mu zároveň několik hraček, znamená to pro dítě únavu a ta se může vyjádřit ve špatné náladě.

Mnozí, jinak moudří rodiče, vychovávají své děti tak, že se odvolávají stále na jejich lásku: „Udelej mi to k vůli“; „když toto uděláš, zarmoutíš mne“; „nebudu nic říkat, ale ty

viš, že tim svou matku zarmoutíš“. Na první pohled se zdají tyto řeči moudré, spoutají však dítě mnohem silněji a hlouběji, než jasné rozkazy a tresty. Dítě je jimi vnitřně zavázaná, nemůže ani jinak, než chtit tak, jak chtějí rodiče. Není ochromeno pouze ve svém jednání, ale už i ve svém čtení. Totéž platí i o rodičích, kteří svým dětem stále připomínají, co vše na ně vynaložili.

Výsledkem vší přehnané něžnosti a rozmazenosti a všeho překrmování dítěte láskou je jeho připoutání k rodičům. Láska osvobozuje, poutání váže. Láska dopouští, aby druhý se stal jím samým, poutání mu nedovolí vyvijet se spontánně; láska překlene rozdíl k druhému, žije z protipólového napětí mezi mužem a ženou, matkou a dítětem. Vazba chce mít druhého jen pro sebe, nejradiji by ho strávila, nestřpí rozdílné měnění. Láska to myslí s druhým dobré. Vazba je vždy „obojživelná“, to znamená, že je i negativní, nejen pozitivní; je to vždy nenávist – láska.

Největší umění výchovy spočívá v tom učinit z dětí svobodné lidí a to znamená osvobodit je od pout, které male děti přirozeně váží k rodičům, a přeměnit je v pravou lásku. K tomu je předešvím třeba nezíštné lásky rodičů, která vi od počátku, že dítě patří sobě samému a ne matce. Pak je na rodičích, aby ze své vládnoucí úlohy stále více ustupovali a ukazovali svým dětem cestu od sebe pryč do budoucnosti. Proto povzbudí dítě k práci mezi mládeží, na výlety nebo k pobytu v prázdninovém táboru, i když by je seberaději měli u sebe a opatřovali je. Budou se radovat nad jejich přáteli, i když se proto budou zdržovat doma. Zavčas je pošlou na prázdniny nebo na delší dobu mimo domov a budou se radovat, když se dětem nebude stýskat. Je to známka zdraví a ne nevděku.

Ještě je nutno smířit se s něčím: Rodiče nejsou jen prvními přáteli, ale i prvními nepřáteli svých dětí. Nechť proto klidně vydrží, když děti někdy vybuchnou. Ba na rodičích se děti poprvé mohou cvičit v lásce k nepřítele.

Děti, které takovým způsobem byly rodiči uvolněny z rodinného svazku a byly v určitém smyslu s jejich po-

zehnáním poslány do světa, se stanou opravdovými svobodnými lidmi a budou i ve své budoucí rodině vyzařovat pravou lásku. Naproti tomu marně touží po lásce děti, které nebyly nikdy osvobozeny, které zůstávají připoutány. Zůstanou zaměřeny

na zaniklou minulost, kdy ještě jako kojenci odpočívali při mateřském prsu, a protože tomu tak už nemůže být, cítí se opuštěnými. Spoutané děti jsou opuštěné děti. Jejich rodiče stáli mezi nimi a Bohem.

Připravila D. Z.

HORA

Poblíž indiánské vesnice, ležící na pokraji pouště, čněla vysoká hora. Každý, kdo vystoupil na tuto horu, byl hrdinou. Všichni hoši po tom velice toužili.

Jednoho dne řekl náčelník: „Hoši, kdo chce, může se dnes pokusit o výstup na vrchol hory. Vyjděte časně ráno a jděte každý tak daleko, jak budete moci. Až budete unaveni, vravte se, ale přineste větvíčku z místa, kam dojlete.“ Odešli plni naději.

Brzy přišel první s pichlavým kaktusem.

„Chlapče, nedošel jsi ani na úpatí hory.“

Druhý nesl snítku šalvěje.

„Došel jsi k úpatí hory.“

Další měl větev osiky.

„Tys vystoupil až k pramenům.“

Jiný přinesl hloh. Náčelník poznal, že byl až na příkrém úskali a pochválil ho.

Pozdě odpoledne přišel hoch a měl cedrovou věter.

„Výborně, byl jsi v polovině hory.“

Za hodinu, k večeru, přišel jiný s větvíčkou smrků.

„Dobrě hochu, došel jsi do třetí čtvrtiny hory.“

Slunce bylo již nízko, když se vrátil poslední. Byl to štíhlý, urostlý hoch, uslechtilé povahy. Leč jeho ruce byly prázdné. Když se blížil k náčelníkovi, začali se druži smát. Jeho obličeji však zářil, když řekl: „Otče, nebylo stromů ani keřů tam, kam jsem došel. Avšak spatřil jsem z vrcholu ozářenou hladinu moře!“

Nyní se tvář starého muže rozjasnila a zvolal:

„Poznal jsem to! Poznal jsem to, když jsem se podíval do tvých očí. Tys dosáhl vrcholu. Netřeba ti větvíček na důkaz, máš to napsáno v očích a zvoní to z tvého hlasu. Tys pocitil povznesení – viděl jsi slávu hory!“

(E. T. Seton)

Uběhla řada let od chvíle, kdy jsem poprvé četl a opsal si tento příběh. Nedávno jsem jej znovu objevil. Zapůsobil na mne opět jako v mládí.

Málo lidí si uvědomuje, že všichni podnikáme podobnou cestu a že se po návratu postavíme před „náčelníka“ s důkazy zdatnosti v rukou. Budeme hodnoceni nejen lidmi kolem nás, ale především svatým Bohem.

Život mnohých lidí je pohybování se pod úpatím hory, bez zájmu podniknout cestu za vyšším poznáním a úrovní života. Jen je pozorujte. Pozorujte jejich řeč, obzor jejich zájmů, jejich představu štěstí, vztah k pravdě, k bližnímu, jejich naděje, a poznáte, že v jejich rukou je pusté NIC, úměrné jejich úsilí.

Nejvyšší životní hodnoty nejsou určeny jen pro silné jedince, ale jsou dosažitelné každým, kdo „chce“, kdo „žádá“. Je jistě rozdílný názor na hodnoty, na slávu hory – slávu života. Co je to, co převyšuje všechny nízké, krátkodobé cíle? Co platí, co přežívá, co povznese člověka? Je to rozum, vzdělanost, věda? Ne, je to LÁSKA!

A nejvyšší formou a důkazem lásky je Láska Boží, zjevená na golgatském kříži v Kristu Ježíši.

Milióny lidí všech národů a věků potvrzují, že na Golgatě poznaly slávu Boží a život vůbec. Dosáhnout vrcholu této hory patří k nejsilnějším zájtkům zotročeného člověka, neboť mu dává novou perspektivu, odpustění a skrze víru proměnu života.

Poznání utrpení, které bylo vzato Kristem za mne, pohled na krásu Jeho lásky v nejbolestnejších chvílích ukřižování — toť to nejvyšší, co lze na naší cestě vytěžit a přinést před svatého Boha. To vtiskne ve tvou tvář slávu nejvyšší.

Kristův kříž na Golgatě, to je nejskvostnejší ozdoba života, diadém slávy. Září to z tvých očí? Zvoní to z tvého hlasu? Zrcadlí se to ve tvé duši? Jestliže ano, pak jsi dosáhl vrcholu hory, není ti třeba důkazů.

Za Kristem = vzhůru!
(Kazatel 11:8,9)

-šek-

Sme len ľudia a máme sklon k formalizmu. Často hovoríme inak ako myslíme, máme sklon správať sa inak v zhromaždení a inak doma, na pracoviškách alebo na ulici. Prejav úprimnosti, priamosti, nefalšovanosti, začína mať nádych vzácnosti. Tieto skutočnosti sme zhodne konštatovali v kruhu našich mladých bratov a sestier a pokúsili sme sa muži-chlapci a ženy-dievčatá povedať písomne a anonymne na adresu tých druhých, čo si o nich myslíme, aký by mal byť budúci manžel, manželka, slúžiaci brat alebo preste kresťan a kresťanka. Naše „minianky“ sa zúčastnilo sice pomerne málo reprezentantov oboch pohlaví mladých veriacich ľudí, no bez váhania možno povedať, že zrejme podobné odpovede by sme dostávali od kresťanov hoci aj z celého sveta. Sledujte sami niektoré názory a konfroncuje ich s vlastným názorom. Veríme, že vás to zaujme.

Dáme najprv slovo ženám-sestrám, nech sa vyjadria k týmto dvom otázkam:
a) Ako si predstavuješ slúžaceho bratra alebo brata v Kristu vôbec?
b) Ako si predstavuješ svojho „nastávajúceho“?

K otázke a):

Na prvé miesta sa dostali tieto vlastnosti:

- Zapálenie pre dielo Pánovo
- Verność Pánovi – verność v službe
- Duchovnosť
- Opravdovosť – čo hovorí, musí aj konať! Čo káže a vykladá zo Slova Božieho, musí aj plniť a dodržiavať, musí byť dôsledný v slove i skutku. Čo hovorí, musí byť podložené praxou.

Druhá vec – **Prikladný život v rodine**

- Ak je ženatý a jeho manželka sa ozdobuje šperkami, nech za stolom nehovorí, že sa to nepatri, ale nech si urobí poriadok najprv doma a až potom v z bore!
- V domácnosti by sa nemal chovať všemožne ako nadradený nad ženským pokolením, ale radšej nech je slabšiemu vzorom a pomáha mu!
- Manželke, celej rodine a okoliu nech slúži svojim prikladným kresťanským životom.

Všeobecne:

- Pokorné a dobré srdce, schopnosť bližnemu, blízkemu a vôbec každému pomôcť, svedčiť a rádiť výlučne na princípoch Slova Božieho.
- Mal by mať rád všetkých ľudí ako seba, nepoznať nenávist, pri každej vhodnej príležitosti podať stručné a výstižné svedectvo.
- Nesmie byť svárlivý!
- Nesmie byť lakový, má sa vedieť „rozdávať“ v zhromaždení i mimo neho.
- Mal by byť inteligentný, trpežlivý, pozorný a zhovievavý (bez vlastného prinútenia sa) ku všetkým bratom a sestrám bez rozdielu.
- S každým problémom doma či v práci má ist' pred Pána, od Noho si prosiť radu a pomoc.

Záverom vety jednej sestry:

- Slúžiaci brat má plniť funkciu, ktorú mu zjaví Svätý Duch. Preto je potrebné, aby bol v stálom obecenstve s Bohom, čerpal posilu zo studnice života — Biblie a štavu, ktorú vypil, dával ďalším na občerstvenie, pre ďalšiu púť na tejto zemi.

A teraz tri predstavy budúceho partnera:

Prvá:

- Duchovné veci bude klásť na prvé miesto v akejkoľvek situácii (pred svoje telesné záujmy, napr. šport).
- Rovnoprávnosť v manželstve v tom zmysle, že bude vzájomná úcta, pochopenie, pomoc.
- Vzájomná tolerantnosť, dôvera.
- Porozumenie v prvom rade vo vnútorných oblastiach.
- Postavenie vnútornej krásy pred vonkajšou.

Druhá: Môj budúci partner by mal byť:

- Milý, priateľský, veselý.
- Mal by byť verný Bohu a Božím veciam.
- Nemal by sa dať zlákať svetom.
- ... a keď si budeme vzájomne rozumieť, tak by malo byť všetko v poriadku.

Tretia:

- V Písme je to úplne jasné!

Nuž to boli niektoré pohľady sestier na bratov. Možno by sa dalo toho povedať viac, krajsie, výstížnejšie, ale nám ide predovšetkým o úprimnosť. A tá sa prejavuje jednoduchosťou, bezprostrednosťou: Napíšem to, čo ma práve napadá, nebudem vymýšľať špeciálne „duchaplné“ posudky.

Bratia, starší i mladší, splňajte „ideály“ mladých sestier ako slúžiaci bratia prípadne adepsi na manželstvo?

Nabudúce necháme hovoriť druhú stranu a pre zmenu zase sestry sa budú môcť pozrieť do zrkadla, ktoré im nastavia muži, bratia.

(Pokračovanie)
-jk-

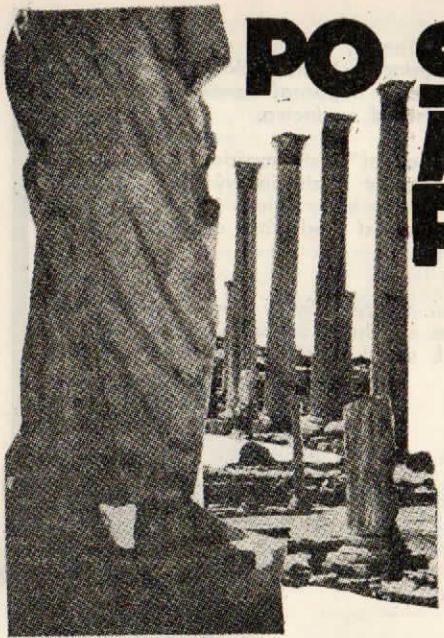
OVOCIE DUCHA

(Galaf. 5:22)

Ovocím Ducha je láska...
radosť je potecha lásky,
pokoj je spocinutie lásky,
zhovievavosť je trpežlivosť lásky,
dobrota je dotyk lásky,

dobrotivosť je charakter lásky,
vernosť je dôvera lásky,
krotkosť je pokora lásky
a zdržanlivosť je sila lásky.

Z angl. -jk-

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

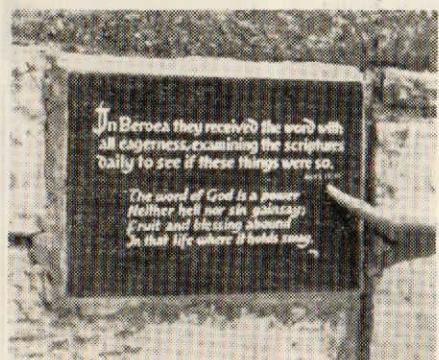
BEROIA
(III. pokračování)

tak mají, jak kázal Pavel" (Sk 17:11). denně zkoumali písma, zdali se věci

Asi koncem roku 50 apoštol Pavel vykázaný z Tessaloniky vstupuje do Beroie. Neměl to zřejmě v úmyslu. Zároveň se věnoval většinou velkým obchodním a kulturním střediskům, která svým počtem obyvatelstva i kličkovým postavením zaujímala významné místo v Římské říši. Takovým centrem Beroia nebyla. Snad smíme říci, že se jí dostává pocty návštěvou velkého apoštola jen dík jeho nouzi. Pavel se chce zdržet jen na čas, jen přečkat krizi a vrátit se do Tessaloniky. Čekání ovšem neznamená zahálku. Káže v synagoze a čteme, že mnoi uvěřili. Pavel se u Berienských potěší.

Zdržuje se však skutečně jen krátký čas. Tessaloníci židé se dovidají o jeho pobytu a práci, táhnou na Beroiu a bouří město. Půda je opět horká a Pavel musí odejít. Vypravuje se k mori a spolu s bratřimi se plaví do Athén.

Zůstáme však ještě u Beroie. Leží ve vnitrozemí asi 75 km od Tessaloniky a je to hezké malé město, které má přes 25 000 obyvatel a snad ani tenkrát v prvkřestanské době nebylo větší. Vzdálení od velkoměsta a přístavu, od vzrušujících událostí a různých pochybných živlů, vedli obyvatelé Beroie pokojný život zemědělců, vinářů a kameníků. Pohled na nedaleké vrcholy Olympu, většinou oblaky zahaleny sídlo řeckých bohů je podněcoval k přemýšlení a hloubání o takjemných jevech života.

Vstupujeme do města a jako vždy, pátráme po památkách na ap. Pavla. Rada dotazů vyznívá naprázdno. Nová generace berienských si s obtížemi vzpomíná na ap. Pavla. Konečně se setkáváme s člověkem, který nám ukazuje směr ke chrámu Petra a Pavla a k památníku ap. Pavla. Chrám nesoucí jména obou apoštolů je prostý a slouží dodnes k bohoslužbám Řecké ortodoxní církve. Památník je výrazem úcty berienských věřících vůči apoštolu národně. Zaujala nás zejména umělecká mozaika znázorňující apoštola a již zmíněný verš ze Skutků 17:11, který je v řeckém a anglickém jazyku vyryt na mramorové desce.

Lukášovo svědecství o Berienských je krásné: byli udatnější, chtiví a zkoumající Pisma. Jsme naplněni obdivem k této lidem s objektivním a ušlechtilým přístupem ke zvěsti evangelia. Jak málo je dnes těch, kteří s takovou úctou a rozvážností přistupují k Pismu. Necht dobrý příklad Berienských táhne i nás v dnešním zběsilém tempu života k Pismu – zdroji pravdy a požehnání. Nezapomeňme, že Beriensi tak činili na každý den.

Při výjezdu z Beroie jsme trochu bloudili. Nepodařilo se nám napojit se na hlavní silnici a tak jsme okusili proti své vůli cesty podélnej a prašné. Uvědomili jsme si, čím bylo cestování pro Pavla v úmorém vedru a prachu, jak chutnala číše studené vody a jakým požitkem bylo umytí nohou.

Po opuštění Beroie vede stopa ap. Pavla k moři, vzdáleném asi 40 km, a tam se ztrácí. Odtud se plaví do Athén. My navazujeme na dálnici vedoucí podél břehu, tímtož směrem. Těhož dne chceme dojet do města Katerini a navštítit věřící v Řecké evangelické církvi. Projíždíme krásnou krajinou. Po levé straně se nám střídavě objevuje a schovává překrásné Egejské moře. Při pohledu upravo se nám stále více přibližuje 3 000 m vysoký, mohutný masiv Olympu. Smíme poprvé vidět vlastníma očima „domov starodávných bohů řecké mythology, v jejichž čele stál sám nejmocnější a nejmoudřejší Zeus, vládce nebes a země. Na nejvyšším temeni vrcholu, jež nad oblaky sahá, tam měl Zeus svůj palác. Odtud sestupoval na zemi a zkoumal počínání lidská“. Tot úryvek z bohaté mythology.

Ve stínu hory Olympu leží město Katerini s 35 000 obyvateli, z nichž 1 500 jsou členy Recké evangelické církve. Historie sboru je pozoruhodná. Byl založen asi roku 1923 věřícími, kteří se zde přistěhovali z Pontu a Minoru. Při stavbě modlitebny museli snášet mnohá protivenství od nepřátel Boží pravdy, kteří dokázali během noci zbořit jejich celodenní dílo. Museli tedy ve dne stavat a v noci hlídat. Roku 1929 byla stavba zapálena. Tráví v tvář mnohým problémům a těžkostem v minulosti stojí zde cirkev Páně dodnes a přivlastňuje si slova Pána Ježíše: „Na světě soužení mítí budete, ale doufajte, já jsem přemohl svět“.

Nedaleko Katerini se nalézá přímořská vesnice Lepotokarya v nižší dnešní sbor své rekreační středisko. Tam máme namířeno. Míjeme řidu hotelů, vilek a vikendových domků a vjíždíme do prostředí „lidu zvláštěho“. Několik metrů od moře vidíme rákosový přístupek, v jehož stínu se koná modlitební shromáždění. Zastavujeme před budovou hotelového typu, která září novostí. Jsme vlněni bratrsky přijati. Setkání se staršími Katerinskými sbory, zejména z Apostolem Blaiesem, předčilo všechna očekávání.

Zúčastňujeme se společného slavnostního shromáždění v Katerini. Po vyzvání jsem se připojil ke službě Slovem, vyřídil pozdravy z ČSSR a vyjádřil radost, že zde, pod Olympem („sídlem bohů“) smím okoušet obecenství s věřícími v živého a pravého Boha a Jeho syna Ježíše Krista.

Svěřil jsem se se záměrem sledovat stopy ap. Pavla v jejich zemi. Po ukončení shromáždění jsme byli pozváni po skupinách do jednotlivých rodin. Nezapomenutelným zůstane vzácné porozumění a vzájemná láska mezi těmi, kteří se sice viděli poprvé, ale které váže láska Kristova. Byli jsme dojati sdělením, že týden před našim příjezdem se věřící v tomto sboru modlili za věřící a všechny lidi Československa.

Několik dnů strávených v Lepotokaryi při cestě tam i zpět patřilo k nejkrásnějším odpočinkovým dnům naši dovolené. Měli jsme také dostatek času poznat způsoby práce na duchovním poli a zejména projevy nového života u mnohých věřících. Středisko

poskytuje nejen rekreační pobyt věřícím rodinám, ale je místem, kde se konají vlastní i mezinárodní biblické kurzy a konference. Je sídlem Macedonského biblického institutu, jehož cílem je dát mladým věřícím během tříletého studia rádné biblické vzdělání k práci v evangeliu, případně je připravit pro další teologické studium. Dále zde našly domov opuštěné děti a sirotky. V přítomné době je v péči sboru asi 35 dětí a mladistvých ve věku od 4 do 18 let. Sbor se stará nejen o jejich materiální potřeby, ale zejména se snaží přivést je ke Spasiteli. Pán tomuto úsilí žehná a během několika let přitáhl k sobě velmi mnoho dětí vychovávých v tomto domově.

Bratr Apostolos Blaies patří mezi postavy, které nám nikdy nevymizí z paměti. Jeho pozornost k hostům, organizace celého střediska a stanověho tábora, denní dělba práce, dohled na stravování a výchovu dětí je jen jeho vedlejší činností. Hlavní náplní jeho činnosti je služba Slovem a vzdělávání sboru. Jeho obětavost a oddanost dílu Páně nás vedla k sebezprávání. Macedonie kdysi volala o pomoc (Sk 16:9), dnes životním příkladem mnohých volá k následování.

K pobytu v Leptokaryi se vážou mnohé vzpomínky. Uvedu dvě z nich. Jeden z přechodných věřících zaměstnanců

byl hluchoněmý a na jedno oko slepý bratr. Bylo nám tlumočeno, že se živě zajímá o naše cestování. Když jsme mu vysvětlili, kde jsme již byli, radoval se z toho. Posuňkovou řečí hluchoněmých nám ukazoval a připomínal události ve Filippis. Rozuměli jsme všemu. „Pavel ve vězení – nohy v kládách – zemětřesení.“ Nejdjemnější a nejmistrnější byl výjev, ve kterém vyjadřoval svoji naději, že: „Tam – nahore, až On mne zavolá – budu Jej vidět oběma očima – budu Jej slyšet – budu o Něm zpívat“. Pokračoval dál a ukazoval nám, že: „Bůh nerozlišuje lidi podle toho, co nosí na ramenou (rozumí se hodnosti a řady), u Něho nebude platit žádná protekce, před Ním jsme si všichni rovní. BÚH NENÍ PRIJÍMAC OSOB, přijme i mne ubohého do svého království“. Opět jsme rozuměli. Byli jsme dojati k slzám jeho vírou a jeho naději. Předvedl nám jedinečné kázání. Cítili jsme potřebu děkovat Bohu za dar zdraví, života, spasení.

Druhý byl slepý Christos, o kterého většinou pečovaly osiřelé děti. Vodily ho, vypravovaly s ním a uměly mu prostřít stůl podle jeho zvyků do nejmenších detailů. Znal bulharsky. Vyprávěl nám, že byl vyznavačem islámu a jmenoval se Mohamed. Když se obrátil k Pánu Ježiši a On naplnil je-

ho život, pochopil, že si musí změnit jméno. „Nemohl jsem přece sloužit Ježiši a nosit jméno Mohameda“ (Christos = Kristovec, Křesťan). Není v tom zrnko poučení? Není pokrytectvím, že si mnozí říkají křesťané? Nenásledují-li Krista, jistě by jim slepý Christos doporučil, aby si změnili jméno. Jak je to s tebou?

Neradi se loučíme s nádherným pobřežím Egejského moře a s lidmi, s nimiž jsme se setkali. Jejich životy jsou jako krásné květy, které rostou v tomto porušeném světě jen v zahradě církve – lidu Božího. Přijeli jsme do Řecka hledat stopy apoštola Pavla a nalezli jsme víc, než ojedinělé kamené památníky a chrámy, našli jsme živé lidi, kteří jsou ovocem práce, výzvy Pavlovy: „Následovníci moji budete, jako i já Kristův“ (1K 10:34).

-šek-

Lebo tu nemáme miesta zostáva-
júceho, ale to budúce hľadáme.
Židom 13:14
Božie Slovo prežívané v živote je jednoducho nádhera, ktorá sa nedá opísať.

Začína sa tažký vojnový rok 1945. Všade len nôdza a smrť. Ja tiež s tisíckami iných som sa nachádzal v zaju-
tí. Mohol som iba plakat nad strašnou nûdzou. Ležali sme všetci v špine a i ti najveselí stratili humor. Niektorí nemohli od hladu ani hovoriť. Ale — ó, div — veriaci bratia sa stretli. Pán ich viedol ku spoločnej modlitbe a čítaniu Jeho Slova. Skoro sa rozleteľa tábrom zpráva: V nedelu ráno bude zhromaždenie. Bol som plný očakávania, kto a čo by mohol v takejto situácii povedať. Ako prvý hovoril jeden veriaci vojak. Jasne a zrozumiteľne zdôraznil v úvode uvedené slová. Tieto hlboko prenikli do môjho sluchu. Moje srdce plesalo. Nevidel som už žiadne okolie, žiadne ostnaté drôty, žiadnu nepriateľskú stráž. Videl som nebesia, mesto Božie, Pána slávy.

Po mesačnej najtvrdšej skúške trpezlivosti prežil som nasledujúce: Znova sa začína chmúrny všedný deň. Skoro ráno som čítal: „Preveľmi sa radujem v Hospodinovi... lebo ma obliekol do rúcha spásy, odiel ma pláštom spravodlivosti“ (Iz 61:10). Tento deň sa stal prekvapujúco dňom, kedy som bol prepuštený na slobodu.

Je to prekrásne, keď ideme s Pánom,
Prel. a upr. JC

Rekreační středisko v LEPTOKARYI

Z O S T R A T Y Z I S K

Jedného rána sa vybral rybár so svojimi synmi na more. K večeru sa prihnala prudká búrka. Zotmelo sa, viditeľnosť bola veľmi slabá. Rybári stratili smer. Nádej na záchrannu už zmizla, keď zrazu uvideli svetlo, ktoré preniklo tmou.

Dali sa veslovať smerom k svetlu, ktoré sa stávalo stále jasnejším a jasnejším, ale potom zhaslo. Vyčerpaní doveslovali k brehu, kde ich matka s dcérmi vytala slovami: „Dom nám zhorel a všetko je stratené!“

Otec pohotovo odpovedal: „Náš horiaci dom nám pomohol, aby sme sa dostali na breh z rozbureného mora.“

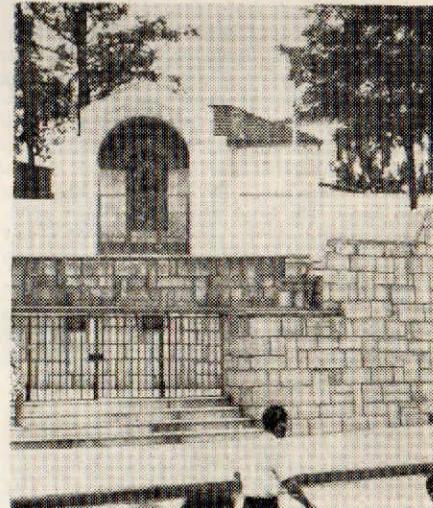
Bůh kráčí cestou tajemnou
a pojí s divem div;
do moře vrývá stopu svou,
jde z bouře travou niv.

Ó, malé víry, vzmuž se, vzmuž!
Mrak, který budí děs,
pln dobrá je a osvěží,
až spadne v žití les.
pripr. E. O.

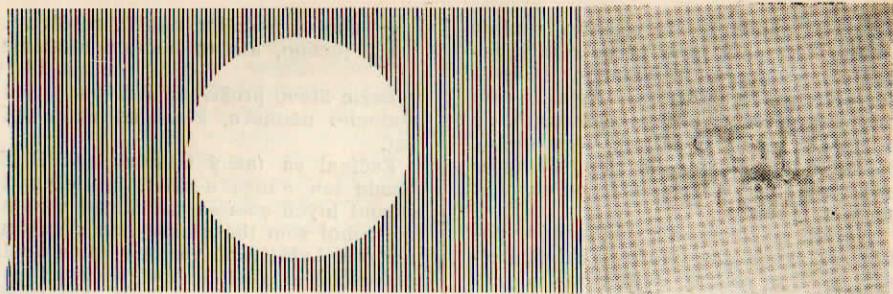

Pohled na město BEROIA (Veria)

Foto: autor

Chrám Petra a Pavla v Boroie

Oživote človeka na tejto zemi je len niekoľko dni, ktoré nesú až po hrob večat zvláštnej udalosti. O jednom takom dni v mojom živote chcem vám rozprávať ...

Bolo pekné nedeleňne odpoludnie roku 1944. Jarné slniečko ešte hrialo, ale v mojom srdci bol chlad. Chlad, ktorý nikto necití, iba ja sám. Tiesň, ktorú nikto nevidel, ved' kto by sa domnieval, že jedenásťročný chlapec môže niečo „zvláštneho“ prezívať? A k tomu chlapec, ktorý každú nedelu sedáva v zhromaždení. I rodičia tam chodia. Aj od susedov. Ale skoro žiadne deti, jemu rovné. Len menšie. Nebráni sa, nenamietia, je to akoby samozrejmost, že každú nedelu, ba i v strede týždňa, šliape skoro dva kilometre cestu do miesta, kde sa číta a hovorí z Biblie, modli, spieva ... Aj on má svoju Bibliu a mnogé piesne zná. Učí sa ich hrať na pianu.

Rád som chodil do zhromaždenia, i keď tu nebolo mládež. Zaujalo ma Božie Slovo. Cítil som sa medzi „staršími“ dobre. Boli ku mne tak zvláštne milí. Mnohí z nich chodili k nám a my k nim. Ako jedna rodina.

A predsa nebol som šťastný. Srdce mi zvieraťa úzkosť. Kolko detí v tomto veku žije bezstarostne! Ale i dnes sa dozvedáme o deťoch, ktoré nie sú šťastné. Príčinou bývajú vonkajšie okolnosti: špatný prospech v škole, neusporiadaný život rodičov, telesná alebo duševná vada, chudoba, nedostatok porozumenia, cudzie prostredie a mnohé iné. Ale ja som sa dobre učil, rodičia ma mali radi, bol som zdravý a predsa ...

Viete, pokial človek na loďke nevie, že pred ním sú obrovské vodopády, ktoré – keď sa do nich dostane – znamenajú pre neho istú smrť, je kľudný. Pokojne vesluje, spieva si, pozoruje vtákov. Tak môže plávať dlhé hodiny. Co ale, ak mu niekto z brehu zavolá, že je prúdom unášaný do istej smrťi? Razom zmizne jeho kľud. Už nebude počuť spev vtákov, už nebude spievať. Život sa zmení v boj, v zápas o záchranu.

A tak to bolo aj so mnou. Z Božieho Slova i výkladu bratov v zhromaždení mi bolo jasné, že kto neurobí pokánie a neobráti sa k Pánu Ježišovi ako svojmu Spasiteľovi, zahynie na veky. Nevedel som mnoho o hriechu, ani som o tom neuvažoval, či som malý alebo veľký hriescik. Ale to jedno, čo som vedel, mi úplne stačilo, aby som mesiac zápasil o záchranu. Ja nechcem zahynúť! Nechcem prísť do miesta mŕtva ako boháč, o ktorom hovoril Pán Ježiš učenikom. Chcem prísť tam, kde je Pán Ježiš, ako to vyjadril Pavel: „Mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom!“ Nepochyboval som o jestvovaní neba a pekla. Nepochyboval som o tom, že ak sa neobrátim, nikdy sa na onom svete nezidem so svojimi rodičmi a ostatnými, ktorí chodia do zhromaždenia; a ani s mojimi droma bratmi, ktorí sú mali a keby Pán Ježiš prišiel, iste by si ich tiež vzal k Sebe, lebo sú deti.

Človeku na loďke môžu zavolať z brehu – ešte kilometer a už je smrť. Ale kedy pride moja smrť? Kto mi to povie? Kto mi dá záruku, že nie dnes v noci, alebo zajtra? Bál som sa pomysliť na smrť. Prečo? I to vám poviem.

Ked som mal osem rokov, skúsil som, čo to je „topiť sa“. S niekoľkými deťmi a mojim strýčkom boli sme sa kúpať v rieke, kde tvorí veľký oblúk. Preto je na vnútornom svahu oblúku plytšia a smerom k vonkajšiemu brehu stále hlbšia. Skákali sme z brehu do vody a súťažili o najdlhší skok. Mne sa „podaril“ tak dlhý skok, že už som „nečiahal“. Keď som sa postavil na dno rieky, bolo mi vidieť len prsty zdvihnutých rúk. Plávať som nevedel. Čo sa odohrávalo na brehu neviem, ale prúd vody ma unášal stále hlbšie, pod stromy a kry. Trikrát som sa vynoril nad hladinu a v zúfalstve stačil zavolať prvé tri písmena meno môjho strýčka: „Jan...“ On počul výkrik, ale sa domnieval, že sa mu schováva. Nechal ma tak. Teraz umieram. Odchádzam na Boží súd. A ja som sa neobrátil k Pánu Ježišovi. V tých niekoľkých sekundách som si uvedomil hroznú skutočnosť. Celý život mi prebehol myšľou ako na filmovom zábere. Už nie je čas volať k Bohu. V smrteilnom zápase človek nemôže činiť pokánie. A aké to bude hrozné, keď človeku bude myšľať celú večnosť pripomínať jeho život a možnosti, ktoré mal k pokániu a nevyužil ich.

Strýc ma zachránil, neutopil som sa. Ale nedakoval som za to Pánu Ježišovi, hanbil som sa pohliadnuť v modlitbe do Jeho tváre. Iba v duchu som si slúbil, že už sa skoro obrátim.

To bolo v ôsmich, teraz mám jedenásť rokov. Je nedela, odpoludnie a ja ešte nepatrím Jemu. Už znova sa chodom kúpať, ale už viem plávať. A čo môj vnútorný sľub? Pane Ježiši – nemôžem! Nieto človeka, ktorý by mi pomohol! Často sa pohnú vody rybníka. Často sa pohne moje svedomie, ale jazyk mám akoby priviazaný, mlčí. Znovu spominam ...

Bolo to pred pol rokom. Stál som na prahu schodov, ktoré viedli do vyšších poschodí veľkého domu. Stúpam hore. Som na prvom poschodí. Veľké dvere. Vrchná časť dverí je sklenená. Dívam sa cez sklo. Hrôza! Pekelný oheň, satanské bytosti! Nie! Ja tam nechcem! Znovu bojujem – tentokrát vo sне ... Kto mi pomôže, kde bude záchrana? A tu z druhého poschodia kráča človek v dlhom bielom rúchu a vystiera ku mne ruky ... Prebudil som sa. Je tmavá noc. Je to len sen. Ako dobre!

Je nedela odpoludnia. Spominam si na to. Bol to iba sen? Nebola to druhá reč Božia ku mne? Koľkokrát to volal Boh na Samuela? Či ešte zavolá na mňa potretie?

Nie, už nebudem čakať! Teraz je príležitosť. Mal som i predtým mnoho príležitostí. Boli modlitebné hodiny. Ale nemohol som sa odhodlať. Teraz kľačíme v izbe štريا. Moja maminka, brat od susedov a nejaká pani. Oni ju vzali zo zhromaždenia k nám a rozprávali jej z Biblie. Ja som si v rohu izby robil úlohy do školy, ale počúval som. Klačíme. Modlí sa brat za tú paní, aby sa obrátila. Ja kľačím v rohu izby. Za mňa sa nemodli. Ved' ja som ešte chlapec a chodím do zhromaždenia ...

Ale ja tak nemôžem žiť. Pán Ježiš ma už dvakrát volal. Nikto to nepočul, len ja! Už nemôžem ďalej čakať, nesmiem – bliži sa príchod Pána Ježiša, tak o tom hovoria bratia – teraz ...

Volám k Pánu Ježišovi, nie tak, ako som to chcel povedať, volám s plačom to, čo citím. Nemohol som Mu mnoho povedať, slzy mi to prekazili. Ale to stačí, bremeno spadlo. Viem, že ma počul, Jemu to stačí. Som Jeho. Odpustil mi. Neprídem na súd a do miesta mŕtva!

Plačú všetci. Maminka ďakuje Pánu Ježišovi za mňa, tiež brat od susedov. A nakoniec prosí o milosť paní z nedalekej obce.

Končí nedela, ale pre mňa začína nový deň, nový život.

-jos

JAK BY TO DOPADLO S TEBOU?

Žil jsem spokojeně, snažil se pomáhat druhým v jejich těžkostech a rádoval jsem se z úspěchů. Když jednou unaven jsem upadl v polosnění, spatřil jsem cizince, který nesl s sebou různé míry, závaží a potřeby k chemickému rozboru. Podal mi ruku a pravil: „Jaká je tvá náboženská horlivost?“

V tom okamžiku mi bylo, jako by má horlivost nabyla pevné podoby v mém nitru, takže ji mohl podrobit rozboru. Cizinec tuto hmotu – horlivost pozorně odvážil a hlásil 100 gramů. Mne to naplnilo radostnou pýchou, ale význam se kterou napsal celkovou váhu, mne znepokojovala. Bylo zřejmé, že nezůstane při prostém odvážení.

Když odváženou horlivost rozdrobil, rozpustil a chemicky rozebral, srazily se jednotlivé součásti ve zvláštní vrstvě. Cizinec je od sebe odděloval pozorně, přesně odvážoval a výsledek podrobně zapisoval. Po ukončení práce mi dal zápis a při odchodu mi řekl: „Kéž tě Bůh ještě zachrání!“

Čel jsem v zápisu toto:

Pobožnátkářství	11 dílů
Ctižadost	22
Chválychtivost	19
Pýcha denominační	15
Panovačnost	12
Chlouba nadání	14
 Láska k Bohu	4
Láska k bližnímu	3
 Celkem	100 %
<i>Toto platí u Boha jen jako dřevo, seno, sláma - 1. Kor. 3:10-16</i>	
<i>Cistá, Bohu libá horlivost</i>	

Když jsem uviděl tyto číslíce, pocítil jsem úzkost. Pokusil jsem se pochybovat o pravdivosti napsaného, ale povzdech cizince za dveřmi přiměl mne k pokoře před všemohoucím Bohem. Viděl jsem vnitřek svého srdce jako v zrcadle, vždyť tak tomu skutečně bylo. Já to viděl, cítil a vyznal jsem to i litoval jsem toho. V slzách volal jsem k Bohu, aby mne z mého samolibého stavu vytrhl. Dříve jsem se též modlival, ale nikdy nebylo mé nitro tak obráceno k Bohu jako nyní. Neustál jsem, až očištující oheň z hýry mne zcela proniknul. Bylo nejvyšší nutné takové prozkoumání, zkouška srdce, vítězství nad ním a jeho zanícení i naplnění světlem milosti Boží. —luk

Čím sa chválime?

„...chválime sa nádejou slávy Božej“ (R 5:2).

Chváliť sa je v našej ľudskej povohе. Sú ľudia, ktorí sa vedia chváliť. Chcú vyniknúť nad iných. Čo oni prezili, vedia ...

My sme krestania. Aj keď sme prijali Pána Ježiša do nášho srdca, zostali nám ľudske telá. Teda i túžba po chválení sa nám zostala. Náplň našej chvály však má byť celkom iná. Je to krásne, keď sa kres-

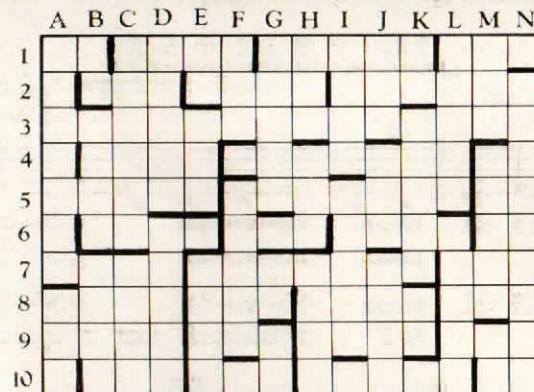
tan chváli tak, ako apoštol Pavel. Čím sa on chválil? Nádejou Božej slávy. To nie je prázdna chvála.

Poznajú, drahý krestan, všetci trojí priatelia túto tvoju nádej?

Dalej sa Pavel chválil súženiami (2K 11:17-33). Aké je to svedectvo, keď sa zide – povedzme mládež – a niekto vyzve, aby hovorili svedectvá, zážitky s Pánom vo svojom každodennom živote, ale zostane úplne ticho. Nieto toho, kto by rozprával o svojich skúsenostach s Pánom. O čom to svedčí? Ze asi s Ním nežijeme.

Nech sa chváli každý z nás Pánom (R 5:11). J.C.

BIBLICKÁ

V tajence této křížovky naleznete biblický verš, který je vám dobře známý a který bychom si měli připomínat každý den.

VODOROVNĚ:

1. staročeské vztažné zájmeno - izraelský kráľ - dětský nápoj - část vozu. 2. první souhláska - manžel Rut - pole - obdržet. — 3. ZAČÁTEK TAJENKY. — 4. samohláska - čas - Kálefův zeť, manžel Axy - značka antimonu. 5. nepřítel Izraele v době zajetí (slovensky) - určitost - ukazovací zájmeno. — 6. první samohláska - Noémi chtěla být nazývána - „máte všechny živých“ - společnost ve 2. světové válce - značka hliníku. — 7. vlaje - UKONČENÍ TAJENKY - souhlásky zraku. — 8. tlustokozec - španělská řeka (obr.) - polsky „nula“ - a tato. — 9. pozemek - souhlásky deště - svazek roští - velekněz za Samuele. — 10. poslední samohláska - egyptská řeka - judský král - apoštol pohanů - německy „v“.

SVISLE:

A. patriarcha - zábavy. — B. niob - Znění tajenky zašlete na obvyklou adresu do 14 dnů od obdržení časopisu

Správné odpovědi na otázku „Poznáte biblické ženy?“

1.c-Sd 4:21; 2.b-1S 19:12; 3.a-2Kr 22:15; 4.b-Ex 6:20; 5.a-Sk 24:24; 6.c-2S 12:24; 7.b-Sk 9:36; 8.c-Gn 2:11; 9.a-Jb 42:14; 10.c-Gn 25:24; 11.a-L 24:10; 12.c-Gn 30:21 13.a-2S 13; 14.a-Gn 41:52 15.c-Gn 35:18; 16.c-1Kr 16:31; 17.b-2 Kr 11:1; 18.a-Sd 5:6.

Za správné odpovědi zasláme knižní odměny:

1. Pavlu Čepovi z Nimnice
2. Janě Jančové z Martina
3. Jánovi Mihálovi z Juhoslávie

KŘÍŽOVKA

14. POLEDNE

S.Sourire-V.Podhorná
upr. Milkó

1. Až ti zvon ži-vo-ta od-bi-je
zvon ži-vo-ta po-led-ne
2. Až ti zvon ži-vo-ta po-led-ne
dal zvláštní dar v Synu svém

po-led-ne, ces-ta tvá ne-bi bliž
od-bi-je, bliž věč-ný vi-díš cíl,
od-bi-je, chval Bo-ha na ze-mi,
Je-ží-si — za to Mu pat-ří dík

ob-zor tvůj po-zved-ne. Až ti
kte-rý jen v ne-bi ----- je.
ve slo-kách pís-ně své. Bůh ti
ze tvých rtů nej-vět----- ší!

Stá-le bud ta-ko-vý, Pá-nu svému vděč-
Ži---tí své, vyzpívej, přítel bud, odpouš-

ný, ú-přim---ný a bdě-lý, rá-dost-ný!
těj - bratr bud, mi-luj, jen láskou hřej!